

Roud Collective **Γιατί είμαστε ενάντια στον πόλεμο;**

Παράρτημα

Roud Collective

**Κάλεσμα σε διαδήλωση
ενάντια στον πόλεμο**

rev
def

Εισαγωγικό σημείωμα

Ως ελάχιστη διεθνιστική χειρονομία ενάντια στη νέα πολεμική ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή μεταφράσαμε και δημοσιεύουμε δύο κείμενα της Roud Collective, μιας διεθνιστικής συλλογικότητας ατόμων ιρανικής καταγωγής. Η πρώτη διακήρυξη συντάχθηκε λίγο πριν από την έναρξη του πολέμου, ενώ η δεύτερη προκήρυξη γράφτηκε ως κάλεσμα σε αντιπολεμική διαδήλωση που διοργανώθηκε στο Μπόχουμ, την Πέμπτη, 05/03/2026.

Αντιγράφουμε εδώ την αυτοπαρουσίαση της ομάδας:

Η Roud Collective συγκροτήθηκε για τον σκοπό της ενεργής συμμετοχής στην εξέγερση Jina, δηλαδή στο κίνημα Jin, Jiyan, Azadi (Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία), στο πλαίσιο της ιρανικής διασποράς.

Η ομάδα απαρτίζεται από αριστερούς εξόριστους και αριστερές εξόριστες, που διαμένουν σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας και της Ιταλίας. Η ομάδα επιχειρεί, μέσα από τη συνεργασία με τοπικές αριστερές ομάδες, τη διεθνή δικτύωση και τη δραστηριότητα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης να πραγματοποιήσει τους αντικαπιταλιστικούς της στόχους και οράματα. Παρ'όλο που η συλλογικότητα, λόγω της δριμύτητάς της κατάστασης, εστιάζει στο Ιράν την προσοχή της, στρατηγική της ήταν και συνεχίζει να είναι η ανάδειξη των διασυνδέσεων της κατάστασης και των αγώνων στο Ιράν με διεθνιστικές προοπτικές και προσεγγίσεις.

Η Roud Collective κατανοεί τον καπιταλισμό ως μια αλληλένδετη ολότητα ή ως ιστορική-παγκόσμια εξουσιαστική τάξη πραγμάτων (και όχι απλά ως ένα οικονομικό σύστημα), της οποίας η αναπαραγωγή εξαρτάται από την αναπαραγωγή ενός συνόλου από μηχανισμούς καταπίεσης. Συνεπώς, θεωρούμε πως η διασύνδεση σε παγκόσμια κλίμακα των αγώνων που οργανώνονται από τα κάτω είναι αναγκαίος όρος για τη χειραφέτηση —μια στρατηγική διασύνδεση, την οποία προσδιορίζουμε ως «παγκόσμια συντονιζόμενη ταξική πάλη» ή «διεθνισμό από τα κάτω».

E-Mail: roudcollective@proton.me

Telegram: t.me/roudcollective

instagram: [roudcollective](https://www.instagram.com/roudcollective)

int. instagram: [roudcollective.global](https://www.instagram.com/roudcollective.global)

revdef

<https://revdef.noblogs.org/>

06/03/2026

Γιατί είμαστε ενάντια στον πόλεμο;

Η επίθεση στο Ιράν είναι επίθεση στη ζωή και τη μοίρα των ανθρώπων

28 Φεβρουαρίου 2026

Σημαντική σημείωση

Το παρόν κείμενο προετοιμάστηκε τις τελευταίες δύο εβδομάδες ως συλλογική διακήρυξη της Roud Collective, ενόψει του ολοένα και πιο απτού κινδύνου μιας ξένης στρατιωτικής επίθεσης (πολέμου) εναντίον του Ιράν. Το κείμενο αυτό δημοσιεύεται σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία ο κίνδυνος στον οποίο επιχειρούσε να απαντήσει έχει δυστυχώς γίνει πραγματικότητα και μια δυσοίωνη αλυσίδα γεγονότων απλώνεται μπροστά μας. Καθώς το περιεχόμενο της διακήρυξης βασίστηκε στην πιθανή έλευση αυτής της καταστροφής και λόγω της ραγδαίας διαδοχής των εξελίξεων, αποφασίσαμε να τη δημοσιεύσουμε ακριβώς όπως οριστικοποιήθηκε, χωρίς καμία αλλαγή. Τώρα που η «απειλή πολέμου» έχει μετατραπεί σε εκείνη την καταστροφική αντικειμενική πραγματικότητα που ενυπήρχε στην ίδια της την ουσία, είναι σαφές ότι η τρέχουσα στρατιωτική επιθετικότητα των ΗΠΑ και του Ισραήλ εναντίον του Ιράν, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε προσχήματα ή υπόβαθρα, πρέπει να καταδικαστεί απερίφραστα (το περιεχόμενο της διακήρυξης το εξηγεί αυτό). Ωστόσο, η παρούσα διακήρυξη επιχειρεί να υπερβεί την τυπική πράξη της καταδίκης. Προσπαθεί να εξετάσει τις βαθύτερες και ευρύτερες συνέπειες της τρέχουσας κατάστασης, ώστε να αναδείξει, από τη δική της σκοπιά, την προοπτική της συλλογικής αντίστασης των καταπιεσμένων στις επερχόμενες ιστορικές αναταράξεις.

28 Φεβρουαρίου 2026

Εισαγωγή

Κάθε πόλεμος θέτει σε μαζικό κίνδυνο ή περιπλέκει την ατομική και συλλογική επιβίωση των ανθρώπων που πλήττονται, μέσω των άμεσων επιπτώσεών του και των επακόλουθων καταστροφών· πέρα από τη θανάτωση αμάχων και τον μεγάλο αριθμό τραυματιών και προσφύγων. Η αναπόφευκτη εμφάνιση αυτών και μόνο των συνεπειών, που παραπέμπουν σε κατάσταση κρίσης, αρκεί για να ακυρώσει τον ισχυρισμό περί «διάσωσης του ιρανικού λαού μέσω ξένης στρατιωτικής επέμβασης». Αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο επειδή η έκταση των ήδη υπαρχουσών κρίσεων στο Ιράν (ακόμη και χωρίς την κήρυξη ανοικτού πολέμου) επιβάλλει φρικτά δεινά στους καταπιεσμένους και έχει φέρει την κοινωνική κατάσταση στο χείλος της κατάρρευσης. Στο παρόν κείμενο παραθέτουμε αρχικά, σε συμπυκνωμένη μορφή, τις σημαντικότερες γενικές συνέπειες του πολέμου και στη συνέχεια αναφέρουμε πιο συγκεκριμένες επιπτώσεις σχετικά με τον πιθανό κίνδυνο πολέμου ή στρατιωτικής επίθεσης κατά του Ιράν. Η συγγραφή και δημοσίευση αυτού του κειμένου καθοδηγούνται από το κίνητρο και την ελπίδα ότι, ιδιαίτερα στην παρούσα κρίσιμη συγκυρία, η αντίσταση ενάντια στον πόλεμο, στον μιλιταρισμό και στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στην ιρανική κοινωνία και παγκοσμίως θα αποκτήσει ισχυρότερη φωνή, χωρίς να ενσωματωθεί στην προπαγάνδα των κυβερνώντων της Ισλαμικής

Δημοκρατίας και των συμμάχων τους (οι οποίοι αποτελούν και οι ίδιοι μέρος του προβλήματος).

1. Γενικές επιπτώσεις του πολέμου στη ζωή

- Ο πόλεμος καταστρέφει ή/και διακόπτει τις οικονομικές υποδομές, τα μέσα βιοπορισμού των ανθρώπων και τις ζωτικής σημασίας υποδομές παροχής υπηρεσιών.
- Ο πόλεμος καταστρέφει το φυσικό οικοσύστημα και το ανθρώπινο ενδιαίτημα, με άμεσες ή/και μόνιμες συνέπειες για τα μέσα διαβίωσης και την υγεία των ανθρώπων.
- Ο πόλεμος δημιουργεί πρόσθετους κινδύνους για τα πιο ευάλωτα στρώματα της κοινωνίας: κυρίως για τις γυναίκες και τα παιδιά των κατώτερων τάξεων, τους φτωχούς ανθρώπους, καθώς και για τα ημερομίσθια και επισφαλώς εργαζόμενα μέλη της εργατικής τάξης.
- Ο πόλεμος δημιουργεί ένα πεδίο ακραίας ανασφάλειας που περιστρέφεται αποκλειστικά γύρω από τη γυμνή επιβίωση και διαρρηγνύει την κοινωνική συνύπαρξη καθώς και την αλληλεγγύη.
- Το πολεμικό κλίμα συνοδεύεται από όξυνση του αυταρχισμού, καθώς και από ενίσχυση των πατριαρχικών σχέσεων και της βίας.
- Πέρα από τον άμεσο αντίκτυπο στα μέσα διαβίωσης και στην εύρεση πόρων για τους μη προνομιούχους, ο πόλεμος ανοίγει τον δρόμο στους οικονομικοστρατιωτικούς ολιγάρχες να επεκτείνουν τη λεηλασία τους υπό το πρόσχημα της άμυνας και της εθνικής ασφάλειας.
- Το άμεσο κόστος του πολέμου (εξοπλισμοί) καταναλώνει πόρους που προέρχονται από τον δημόσιο πλούτο και από τους οποίους εξαρτάται η στοιχειώδης ευημερία των μη προνομιούχων. Το επακόλουθο κόστος (ανοικοδόμηση των πολεμικών καταστροφών) καθιστά ομοίως αδύνατη τη μελλοντική, έστω και στοιχειώδη, ευημερία.
- Ο πόλεμος κανονικοποιεί τον θάνατο και απαξιώνει τη ζωή και την ύπαρξη των ανθρώπινων όντων.

2. Γενικές κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες του πολέμου

Ο πόλεμος συνοδεύεται από την κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης από το κράτος και από την αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου, γεγονός που εγκαινιάζει περαιτέρω σκλήρυνση του πολιτικού αποκλεισμού και της καταστολής των αντιπάλων. Κατά συνέπεια:

- Ο πόλεμος καταστρέφει τις κατακτήσεις των κοινωνικών κινημάτων, τις δυνατότητες αγώνα από τα κάτω και γενικότερα τη δυνατότητα των μαζών για πολιτική δράση.
- Οι γενικές συντεταγμένες της εμπόλεμης συνθήκης καθιστούν τη δυνατότητα του κράτους για δράση πιο αποκλειστική. Μεταξύ άλλων, ο πόλεμος

ισχυροποιεί την κυριαρχία του κράτους λόγω της αυξανόμενης εξάρτησης της κοινωνίας από βασικές κρατικές υπηρεσίες.

- Η επιθετικότητα ενός ξένου κράτους διευκολύνει τους κυβερνώντες να αποδώσουν στον εξωτερικό παράγοντα τη δομική διαφθορά, καθώς και τα συστηματικά εγκλήματα και την καταπίεση. Γενικότερα, μέσω της ενίσχυσης των εθνικιστικών τάσεων (γύρω από τα εθνικά σύνορα και την εδαφική ακεραιότητα), ο πόλεμος δημιουργεί τη βάση για τη στοίχιση ενός μέρους της κοινωνίας πίσω από το κράτος, και έτσι οδηγεί στην αποδυνάμωση της κοινωνικής αλληλεγγύης (που συγκροτείται μέσω των συλλογικών αγώνων ενάντια στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων).
- Το πολεμικό κλίμα ενεργοποιεί ήδη υπάρχουσες διαιρέσεις πέρα από τη δυνατότητα των μαζών για δράση. Διευρύνει, παράλληλα, το πεδίο για την εμφάνιση ή/και την ενίσχυση πολιτοφυλακών, ομορτοουνιστικών τάσεων που επιτίθενται στον πληθυσμό, καθώς και για στοχευμένες ή αποσταθεροποιητικές παρεμβάσεις ανταγωνιστικών υπηρεσιών ασφαλείας (τόσο του ημέτερου κράτους όσο και άλλων κρατών). Όλα αυτά, με τη σειρά τους, αυξάνουν τον κίνδυνο εμφυλίου πολέμου (ενός πολέμου όλων εναντίον όλων, αντί για κοινό αγώνα ενάντια σε κοινούς εχθρούς) και κοινωνικής κατάρρευσης.
- Οι συνθήκες του πολέμου όχι μόνο εμποδίζουν συλλήβδην τις δυνατότητες προώθησης συμφερόντων και πολιτικών που να ευνοούν τον πληθυσμό και τους από τα κάτω (ιδιαίτερα σε μια αποδιοργανωμένη κοινωνία), αλλά εξασφαλίζουν επίσης ότι το πολιτικό πεδίο στη μεταπολεμική περίοδο θα περιστρέφεται πρωτίστως γύρω από τους κατόχους της βίας και του πλούτου, καθώς και γύρω από το στρατιωτικό σώμα. Ο πόλεμος είναι καταστροφική για την πολιτική από τα κάτω.
- Ο πόλεμος αποκρύπτει τη συναρμογή αυταρχικών και ιμπεριαλιστικών δομών, τροφοδοτεί διχοτομίες καλού-κακού και οδηγεί, έτσι, σε διανοητική παραπλάνηση και πολιτικό κατακερματισμό των καταπιεσμένων, με αποτέλεσμα η μαχητικότητά τους να διασκορπίζεται και να αποδυναμώνεται.
- Ο πόλεμος διαρρηγνύει τη συνέχεια της αλυσίδας αγώνων των καταπιεσμένων, η οποία συνήθως εκδηλώνεται ιδιαίτερα μέσα από κοινωνικά κινήματα και μαζικές εξεγέρσεις.
- Καταβάλλοντας τους ανθρώπους, εξαλείφοντας τη δυνατότητά τους για πολιτική δράση και υποδαυλίζοντας ένα κλίμα ανασφάλειας, στέρησης και γενικής απελπισίας, ο πόλεμος δημιουργεί τη βάση για τη δημιουργία ιμπεριαλιστικών εναλλακτικών από τα πάνω.
- Ο πόλεμος αποδυναμώνει τους καταπιεσμένους και ενισχύει τα κράτη, τις εξουσίες και τους κυβερνώντες.

3. Συγκεκριμένες επιπτώσεις ενός πιθανού πολέμου στην τρέχουσα συγκυρία

3.1) Ο πόλεμος υπήρξε πάντοτε όχημα στρατιωτικοποιημένης κεφαλαιακής συσσώρευσης, η οποία βασίζεται στην επέκταση μιας στρατιωτικοποιημένης οικονο-

μίας. Με δεδομένο ότι στον ύστερο καπιταλισμό που μαστίζεται από μια διαρκή κρίση: α) οι διαδικασίες κεφαλαιακής συσσώρευσης έχουν καταστεί αργές και αναποτελεσματικές, β) ως αποτέλεσμα, οι ιμπεριαλιστικές πολώσεις και οι συγκρούσεις μεταξύ των καπιταλιστικών κέντρων έχουν αυξηθεί σημαντικά, και γ) οι προηγούμενες συμβατικές πολιτικές αδυνατούν να «διαχειριστούν τις συνέπειες της κρίσης», να εξασφαλίσουν την υποταγή των καταπιεσμένων και να περιορίσουν τις εξεγερσιακές τους εκρήξεις, η εξάρτηση του καπιταλισμού από τη στρατιωτικοποιημένη συσσώρευση και ταυτόχρονα ο μιλιταρισμός ως στρατηγική διαχείρισης έχουν αυξηθεί δραστικά. Σε τέτοιο βαθμό, ώστε ορισμένοι θεωρητικοί να αναφέρονται στην τρέχουσα φάση της καπιταλιστικής συσσώρευσης ως «παγκόσμιο καθεστώς πολέμου».

3.2) Η αδιάπτωτη ακολουθία στρατιωτικοποίησης, πολέμου και πολεμοκαπηλίας έχει εδώ και καιρό εντείνει τη διαδικασία μιλιταρισμού στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται για μια διαδικασία που έχει οδηγήσει την οικονομική ζωή των καταπιεσμένων της περιοχής σε οριακά σημεία, έχει φράξει τις πολιτικές διόδους (πόσο μάλλον τη διεύρυνση αυτών) στις αντίστοιχες κοινωνίες και έχει διευκολύνει την κρατική καταστολή των ταξικών αγώνων και των κοινωνικών κινημάτων. Έχει επίσης οδηγήσει στη βίαιη εξάλειψη προοδευτικών δυνάμεων και ρευμάτων και έχει ενισχύσει τους διαχωρισμούς και τις αποσχίσεις που απορρέουν από τα εθνικά και θρησκευτικά σύνορα, εις βάρος της διεθνιστικής αλληλεγγύης των καταπιεσμένων. Παρ' ότι αυτή η ιμπεριαλιστική διαδικασία έχει ιστορικές και παγκόσμιες ρίζες και διαστάσεις, το ιρανικό κράτος (μαζί με το κράτος του Ισραήλ) υπήρξε κατά τις τελευταίες δεκαετίες σταθερός πυλώνας στη Μέση Ανατολή για τη διευκόλυνση και την εντατικοποίηση αυτής της διαδικασίας έως τα σημερινά οξυμένα της όρια.

3.3) Πιο συγκεκριμένα, με την προώθηση πυρηνικών και πυραυλικών στρατηγικών, καθώς και του «Άξονα της Αντίστασης», η Ισλαμική Δημοκρατία εισήλθε σε ένα πεδίο που ήταν ευθυγραμμισμένο τόσο με τις γεωπολιτικές στρατηγικές της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή (ας θυμηθούμε τη Συρία) όσο και, ως «χρήσιμο» στοιχείο πρόκλησης, με την ιμπεριαλιστική και στρατιωτική επέκταση των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Ενισχύοντας δια αντιπροσώπων τα ρωσικά (και εν μέρει τα κινεζικά) συμφέροντα στις περιφερειακές συγκρούσεις μεταξύ των ανατολικών και δυτικών ιμπεριαλιστικών μπλοκ, η Ισλαμική Δημοκρατία έθεσε ουσιαστικά την ιρανική κοινωνία σε μια μόνιμη ημιπολεμική κατάσταση (διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης). Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της κατάστασης είναι: το καταστροφικό οικονομικό κόστος της πολιτικής των πυρηνικών, η επέκταση του μιλιταρισμού και των περιφερειακών παρεμβάσεων, καθώς και η όξυνση της καταπίεσης και της πολιτικής ασφυξίας. Όλα αυτά κανονικοποιήθηκαν μέσω ενός λογοθετικού πλαισίου που περιλάμβανε τον αντιιμπεριαλισμό («Άξονας της Αντίστασης»), την εθνικής ασφάλεια (εξωτερικός εχθρός) και τις φιλοδοξίες του σιιτικού Ιράν να παίξει ρόλο υπερδύναμης. Τελικά, έπειτα από αρκετές πυραυλικές επιθέσεις και ιδιαίτερα με τον «πόλεμο των 12 ημερών», ο πολεμοχαρής χαρακτήρας αυτής της ημιπολεμικής κατάστασης κατέστη πιο εμφανής. Ίσως η σημαντικότερη εκδήλωση αυτής της κρισιακής και παραλυτικής κατάστασης ήταν η επιβολή καταστροφικών οικονομικών κυρώσεων (οικονομικός αποκλεισμός) από το δυτικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ σε βάρος της πλειοψηφίας της ιρανικής κοινωνίας, αυτής που στερείται προνομίων. Πρόκειται για κυρώσεις που, βεβαίως, εξέθρεψαν περαιτέρω τη στρατιωτικο-οικονομική ολιγαρχία.

3.4) Ο «πατριωτικός πόλεμος» είναι ένας μύθος. Οι καταπιεσμένοι στο Ιράν βρίσκονται υπό τα πυρά και των δύο πλευρών για περισσότερο από έναν αιώνα: τόσο από τον εσωτερικό δεσποτισμό όσο και από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Το σημαντικότερο: αυτά τα όπλα εδράζονται σε κοινούς μηχανισμούς και είναι αλληλοεξαρτώμενα όσον αφορά τη λειτουργία τους. Αν ξεσπάσει πόλεμος μεταξύ του δεσποτικού κράτους της Ισλαμικής Δημοκρατίας και των εκπροσώπων του δυτικού ιμπεριαλισμού (δηλαδή των ΗΠΑ και του Ισραήλ), η διχοτομία ανάμεσα σε ένα «επιτιθέμενο κράτος» και σε ένα «κράτος-θύμα» δεν θα αποτελεί παρά ένα κενό σύνθημα για να παραπλανήσει τις μάζες και για να τις οδηγήσει στο σφαγείο. Διότι και οι δύο πλευρές αποτελούν συστατικά στοιχεία του συνολικού συστήματος κυριαρχίας και καταπίεσης στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται για ένα σύστημα που αναπαράχθηκε μέσω των διαπλεκόμενων λειτουργιών και των δύο πλευρών σε τοπικό/εθνικό και περιφερειακό επίπεδο (ας θυμηθούμε ότι η αντεπαναστατική γέννηση της Ισλαμικής Δημοκρατίας μέσα από την επανάσταση του 1979 υπήρξε αποτέλεσμα της ιμπεριαλιστικής παρέμβασης που διέρρηξε μια επαναστατική διαδικασία που είχε ξεκινήσει με το πραξικόπημα του 1953). Επιπλέον, η πιθανή στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ εναντίον του Ιράν λαμβάνει χώρα στο πλαίσιο ενός χρόνιου πολέμου που η Ισλαμική Δημοκρατία διεξάγει εναντίον της πλειοψηφίας του ιρανικού πληθυσμού, καθ' όλα αυτά τα χρόνια της ύπαρξής της.

3.5) Το λογοθετικό πλαίσιο, η προσέγγιση που καταλήγει, μέσα από μια σύγκριση της παγκόσμιας ηγεμονίας του ιμπεριαλιστικού κράτους των ΗΠΑ με την περιφερειακή ισχύ της Ισλαμικής Δημοκρατίας, στο ότι πρέπει κανείς να ταχθεί με την πλευρά του «ασθενέστερου» σε αυτόν τον «άνισο πόλεμο», αγνοεί —πέρα από τις προαναφερθείσες αλληλεξαρτήσεις— τη φύση και τις δευτερεύουσες ιμπεριαλιστικές λειτουργίες της Ισλαμικής Δημοκρατίας: είτε πρόκειται για τη βίαιη αναπαραγωγή των καπιταλιστικών σχέσεων και της ιμπεριαλιστικής τάξης στη Μέση Ανατολή μέσω της υποταγής των μαζών και της επέκτασης του μιλιταρισμού, είτε για τη δια αντιπροσώπων διαμεσολάβηση της σύγκρουσης του ανατολικού ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου με το δυτικό. Οι προπαγανδιστές και φορείς ενός τέτοιου λογοθετικού πλαισίου αγνοούν, εκούσια ή ακούσια, ότι και οι δύο πλευρές αυτής της σύγκρουσης, ανεξαρτήτως των γεωπολιτικών τους διαφορών, συμπλήρωσαν και συνεχίζουν να συμπληρώνουν τις λειτουργίες η μία της άλλης στην υποταγή των καταπιεσμένων της επικράτειας του Ιράν. Καθώς η Ισλαμική Δημοκρατία δεν διαθέτει πλέον την εναπομείνασα ισχύ ώστε να συνεχίσει να καθυποτάσσει τις μάζες, ένας πιθανός πόλεμος θα λειτουργήσει ως επικουρική δύναμη για τη διασφάλιση αυτής της λειτουργίας (έστω και κάτω από μια νέα αμφίεση). Την ίδια στιγμή, ο πόλεμος αποσκοπεί στην επαναφορά του Ιράν στους κόλπους του δυτικού ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου και στην αποδυνάμωση του ανατολικού στρατοπέδου.

3.6) Το τελικό ξέσπασμα ενός πολέμου, μόνο η σκιά της απειλής του οποίου έχει εδώ και καιρό καταστήσει τη δημόσια ζωή των μη προνομιούχων μαζών πιο δύσκολη και πιο βυθισμένη στην κρίση, εξαρτάται από αποφάσεις που λαμβάνουν οι ελίτ των κρατών —σύμφωνα με τους δικούς τους υπολογισμούς κέρδους και ζημίας— πάνω από τα κεφάλια των καταπιεσμένων μαζών. Σύμφωνα με τον τρέχοντα συσχετισμό δυνάμεων, η δυνατότητα παρέμβασης των μαζών σε μια απόφαση που τους επιβάλλεται, για έναν πιθανό πόλεμο που θα διεξαχθεί σε βάρος της ζωής τους (τον οποίο ελπίζουμε να μη ζήσουμε ποτέ), είναι εξαιρετικά περιορισμένη. Διότι η αποκλειστική κυριαρχία των κρατών γενικά και ειδικότερα η μέγιστη καταπίεση

και ασφυξία από την Ισλαμική Δημοκρατία δεν έχουν αφήσει κανένα περιθώριο στη δυνατότητα πολιτικής δράσης των καταπιεσμένων.

3.7) Παρ' όλες τις σκληρές συνθήκες και τις εχθρότητες που μας περιβάλλουν και έχουν περιορίσει δραστικά τις δυνατότητες συλλογικής αντίστασης, η δυνατότητα για δράση από την πλευρά των καταπιεσμένων δεν είναι πλήρως εξαλείψιμη. Ακόμη σημαντικότερο: ακριβώς λόγω της τρέχουσας επισφαλούς κατάστασης (και των προηγούμενων αποτυχιών), υπάρχουν ζωτικοί λόγοι για τη συνέχιση του αγώνα. Πριν από την έλευση της πολεμικής καταστροφής, η φωνή της αντίστασης ενάντια στον πόλεμο πρέπει να ακουστεί όσο το δυνατόν πιο δυνατά και να χαραχθεί μια σαφής διαχωριστική γραμμή απέναντι στις πολεμοκάπηλες δυνάμεις και τάσεις. Ακόμη και η έκρηξη ενός πολέμου, όσο αποθαρρυντική και τρομακτική και αν είναι, δεν κάνει παρά να ενισχύει την αναγκαιότητα της αντίστασης· ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι η πολεμική ατμόσφαιρα θα οξύνει αναμφίβολα την πολιτική καταπίεση. Η πράξη της αντίστασης σε συνθήκες πολέμου δεν σημαίνει, φυσικά, τη στήριξη της μίας ή της άλλης πλευράς της σύγκρουσης, όπως θα το επιθυμούσαν οι δύο μύθοι της «έξωθεν σωτηρίας» ή της «υπεράσπισης της πατρίδας» («πατριωτικός πόλεμος»). Αντίθετα, η αντίσταση σε συνθήκες πολέμου υλοποιείται μέσα από τη συλλογική οργάνωση για την υπεράσπιση της αρχής της ζωής και για τη διατήρηση της δυνατότητας των καταπιεσμένων να δρουν. Για παράδειγμα, μέσω της ανάπτυξης δομών αλληλεγγύης για τη στήριξη των πληγέντων και των ευάλωτων κοινωνικών στρωμάτων ή μέσω κάθε πρωτοβουλίας που ενισχύει την οργάνωση στον χώρο εργασίας και στο συλλογικό περιβάλλον διαβίωσης. Τέτοιες πράξεις και πρωτοβουλίες μπορούν, πέρα από τις άμεσες αναγκαίες λειτουργίες τους στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, να οικοδομήσουν και προπύργια αντίστασης απέναντι στην καταστροφή της κοινωνικής αλληλεγγύης ή στην εργαλειακή εκμετάλλευση των μαζών (από αυτούς που κατέχουν την εξουσία). Αυτή είναι το μόνο πραγματικό μας έρεισμα, τόσο για να περιορίσουμε την έκταση των καταστροφών και των δεινών του πολέμου και των τρομακτικών συνεπειών του όσο και για να προετοιμαστούμε για την αντιμετώπιση των κοινωνικών και πολιτικών απειλών της επικίνδυνης μεταπολεμικής περιόδου.

3.8) Με τις εξεγερσιακές διαδηλώσεις που ξέσπασαν τον μήνα Ντέι του περσικού έτους 1404 (από τον Δεκέμβριο του 2025 έως τον Ιανουάριο του 2026), δεν γίναμε μάρτυρες μόνο της φρικαλέας και πρωτοφανούς καταστολής από την Ισλαμική Δημοκρατία. Αυτή η εξέγερση κατέδειξε επίσης, με πικρό τρόπο, ότι οι καταπιεσμένοι του Ιράν βρίσκονται πλέον ταυτόχρονα σε έναν άνισο αγώνα απέναντι σε τρία μέτωπα που στοχεύουν τον ίδιο πληθυσμό: την Ισλαμική Δημοκρατία με τα ανοιχτά φασιστικά της χαρακτηριστικά ως κυρίαρχο κράτος· τη φιλομοναρχική αντίδραση των οπαδών του Παχλαβί με τις επίσης ανοιχτά φασιστικές της τάσεις ως διεκδικήτρια της εξουσίας· και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που αποτέλεσαν την κινητήρια δύναμη για την εκδίπλωση της ανόδου του νεοφασισμού στον σύγχρονο κόσμο. Κανένα από τα τρία μέτωπα δεν προσδίδει την παραμικρή αξία στην ανθρώπινη ζωή, αλλά —τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τα γεγονότα αυτής της ανόδου— έχουν ενισχύσει το ένα το άλλο με ποικίλους τρόπους. Είτε πρόκειται για δυνάμεις που μεταμφιέζουν τους γεωπολιτικούς τους στόχους για μια στρατιωτική επίθεση κατά του Ιράν σε επίκληση της σωτηρίας μας από τα ατελείωτα δεινά. Είτε για εκείνους που, προκειμένου να ανέλθουν στην εξουσία (στον θρόνο), έκρουαν πάντοτε τα τύμπανα του πολέμου και της αναγκαιότητας μιας ξένης στρατιωτικής επέμβασης. Είτε, τέλος,

για το ίδιο το κράτος της Ισλαμικής Δημοκρατίας που μας έχει από καιρό επιβάλει μια ζωή στο χείλος του πολέμου ή στη σκιά μιας ημιπολεμικής κατάστασης, ώστε να διατηρήσει την αισχρή του κυριαρχία, και που τώρα καμώνεται το κράτος-θύμα και τον υπερασπιστή του λαού (του ίδιου λαού που σφαγιάζει κατά χιλιάδες όταν το κρίνει «αναγκαίο»).

3.9) Και οι τρεις αυτές ομάδες ποντάρουν στην απελπισία μας. Κάθε ένα από αυτά τα τρία μέτωπα ελπίζει ότι η απελπισία στην οποία έχουμε περιπέσει εξαιτίας μια ζωής υπό την Ισλαμική Δημοκρατία βασισμένης στον θάνατο και στην καταστροφή (μια απελπισία απολύτως κατανοητή) θα εξαλείψει πλήρως τη δυνατότητά μας για πολιτική δράση. Όστε να πούμε: «ας γίνει ό,τι είναι να γίνει· χειρότερα δεν γίνεται». Αν, όμως, ανατρέξουμε στη συλλογική μας ιστορική μνήμη, όλες οι πικρές εμπειρίες που έχουμε βιώσει από την τελική αποτυχία της συνταγματικής επανάστασης μέχρι σήμερα μαρτυρούν ότι, στην αλληλουχία των ηττών μας, βρεθήκαμε κάθε φορά αντιμέτωποι με «κάτι χειρότερο» που μας έριξε πίσω σε μια ακόμη πιο ολέθρια κατάσταση. Ακόμη και αν δεν θελήσουμε να ανατρέξουμε στη μακροπρόθεσμη ιστορική μας μνήμη, οι τεκμηριωμένες συνέπειες των «ανθρωπιστικών στρατιωτικών επεμβάσεων» από τη δεκαετία του 1990 μέχρι σήμερα κείτονται μπροστά μας και δεν αποτελούν μυστικό: από το Ιράκ, τη Γιουγκοσλαβία και το Αφγανιστάν έως τη Λιβύη, τη Συρία, την Υεμένη και το Σουδάν. Δεδομένης της συνολικής και μακροχρόνιας κόλασης που έχει οικοδομήσει η Ισλαμική Δημοκρατία, είναι απολύτως κατανοητό να φτάνουν οι καταπιεσμένοι στο σημείο της απόγνωσης. Όμως, αν μπορέσουμε να παραμερίσουμε έστω για μια στιγμή τη μέγγενη της απελπισίας για να αναστοχαστούμε τις κρίσιμες αποφάσεις που καθορίζουν το μέλλον της κοινωνίας, θα αναγνωρίσουμε ότι το ξέσπασμα ενός πολέμου θα επιδεινώσει την κατάστασή μας.

3.10) Οι τάσεις που παρουσιάζουν την ξένη στρατιωτική επίθεση ως αναγκαία για να απαλλαγούμε από την κακοδαιμονία της Ισλαμικής Δημοκρατίας και που προωθούν ενεργά και κανονικοποιούν μια τέτοια εγκληματική λύση, αποσιωπούν συνειδητά τις ολέθριες συνέπειές μια τέτοιας λύσης. Διότι, ως επί το πλείστον, πρόκειται για τους ίδιους που επέτρεψαν τα φρικτά εγκλήματα της Ισλαμικής Δημοκρατίας κατά τον Δεκέμβριο του 2025 και τον Ιανουάριο του 2026, δηλαδή τη «μαζική δολοφονία» των διαδηλωτών, και στη συνέχεια παρουσίασαν αυτήν τη σφαγή με σοκαριστική αδιαφορία ως αναγκαίο μερίδιο του «τιμήματος του πολέμου». Και τούτη τη φορά —ενώ προπαγανδίζουν και κανονικοποιούν τη στρατιωτική επίθεση— γνωρίζουν πολύ καλά ότι το «τίμημα του πολέμου» θα το πληρώσουν «άλλοι», ώστε οι ίδιοι να απολαύσουν τις «ευλογίες του πολέμου».

3.11) Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οφείλουμε να θάψουμε το κακοφορμισμένο κουφάρι της Ισλαμικής Δημοκρατίας προκειμένου να χαράξουμε έναν νέο δρόμο. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το κουφάρι της Ισλαμικής Δημοκρατίας ενσαρκώνει τους τοίχους του κελιού μας. Αλλά κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί μόνο μέσα από εμάς, όχι μέσω δυνάμεων που —όπως καταμαρτυρά η μακρά ιστορία του 20^{ου} αιώνα— είναι οικοδόμοι φυλακών και εκτροφείς δεσμοφυλάκων. Ούτε μέσω αντιδραστικών, όπως η συμμορία του Παχλαβί, που —όπως υποδεικνύει η δράση τους κατά τους πρόσφατους μήνες— αποτελούν νεόκοπους και αποφασισμένους ανθρωποφύλακες.

Εν κατακλείδι

Οι απειλητικές ιαχές του πολέμου γίνονται ώρα με την ώρα ολοένα πιο εκκωφαντικές και πιο συγκεκριμένες. Όμως, δεν πρόκειται για έναν πόλεμο του κράτους των ΗΠΑ και του Ισραήλ εναντίον της Ισλαμικής Δημοκρατίας, αλλά για τον πόλεμο που διεξάγουν από κοινού (εκατέρωθεν) εναντίον των ανθρώπων, στους οποίους έλαχε, από μια κακοτυχία της μοίρας, να είναι εξαναγκαστικά πολίτες της Ισλαμικής Δημοκρατίας. Το σενάριο αυτό δεν είναι καθόλου απίθανο: ένας καταστροφικός πόλεμος εναντίον των καταπιεσμένων του Ιράν θα αποδυναμώσει την ανολοκλήρωτη πορεία των αγώνων τους ενάντια στην καταπίεση, υπό τη σκιά των οξυμένων συνεπειών των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων, φτάνοντας έως το σημείο της εξόντωσης (σε συνέχεια των προηγούμενων προσπαθειών των κυρίαρχων/κυβερνώντων δυνάμεων να οδηγήσουν τις μαχητικές επιδιώξεις των καταπιεσμένων στην άβυσσο). Ακόμη και αν δεν ξεσπάσει ένας ανοικτός πόλεμος (άμεση θανάτωση και καταστροφή), θα συνεχίσουμε να παραμένουμε στην ίδια ημιπολεμική κατάσταση που έχει παραλύσει την οικονομική και πολιτική ζωή της κοινωνίας διαμέσου της διατήρησης αυτού του τεταμένου κλίματος αντιπαράθεσης και απειλής. Επομένως, η συλλογική αντίσταση απέναντι στον πόλεμο και στον μιλιταρισμό δεν μπορεί να αποτελεί μια ξεχωριστή διαδικασία από το σύνολο των αγώνων των καταπιεσμένων, ούτε μια προσωρινή διαδικασία ή μια διαδικασία συνδεδεμένη αποκλειστικά με έναν ανοικτό πόλεμο. Αντιθέτως, οφείλει να αποτελεί μέρος μιας διαρκούς και συνολικής αντίστασης για την υπεράσπιση της ζωής και των θεμελιωδών δικαιωμάτων των καταπιεσμένων.

Η αντίστασή μας στον πόλεμο είναι αντίσταση ενάντια στον πυρήνα της κυρίαρχης πολιτικής —για τη διαιώνιση της οποίας είναι απαραίτητος ο πόλεμος: «της πολιτικής από τα πάνω». Είμαστε ενάντια στον πόλεμο διότι πιστεύουμε στη δύναμη των συνασπισμένων και συνειδητοποιημένων ανθρώπων· διότι πιστεύουμε στη μετασχηματιστική δυνατότητα των καταπιεσμένων. Διότι μια «πολιτική από τα κάτω» είναι ταυτόχρονα αναγκαία και εφικτή.

Όχι στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους

Όχι στην πολεμοκαπηλία και στον μιλιταρισμό

Ζήτω η ζωή

Ζήτω ο αγώνας των καταπιεσμένων για ελευθερία και ισότητα

Νίκη στους ταξικούς αγώνες για δικαιοσύνη και απελευθέρωση

Γυναίκα ζωή ελευθερία

Κάλεσμα σε διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο και τις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού

Η προαναγγελθείσα καταστροφή έχει ήδη γίνει απτή πραγματικότητα. Η στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ και του Ισραήλ στο Ιράν —παρ' όλες τις ρητορείες περί σωτηρίας του και τα ανθρωπιστικά προσχήματα— αποτελεί μια ευθεία επίθεση ενάντια στη ζωή, ενάντια στους όρους ύπαρξης και στη μοίρα ενός πληθυσμού, ο οποίος ήδη δοκιμαζόταν βάνουσα από την καταπίεση, τη φτώχεια, τις συσσωρευμένες κρίσεις, την καταστολή και τις δολοφονίες. Ο ανοικτός πόλεμος που ξέσπασε πάνω στο Ιράν συνοδεύεται, όπως κάθε πόλεμος, από μαζικές δολοφονίες, γενικευμένη καταστροφή, διάλυση υποδομών ζωτικής σημασίας, κανονικοποίηση του θανάτου, όξυνση αυταρχικών μορφών κυριαρχίας, ενίσχυση των στρατιωτικο-οικονομικών ολιγαρχιών, καθώς και το μπλοκάρισμα κάθε δυνατότητας για χειραφετητικές πολιτικές από τα κάτω. Με αυτόν τον τρόπο έρχεται να οξύνει τις κρίσεις και τις καταστροφές που ενέσκηπταν ήδη πριν, στην ημιπολεμική κατάσταση πραγμάτων. Ο μύθος του «πολέμου υπέρ της πατρίδας» είναι μια αυταπάτη: αυτό που λαμβάνει χώρα στην πραγματικότητα είναι ένας πόλεμος από δυνάμεις που δρουν από κοινού ενάντια σε έναν καταπιεζόμενο πληθυσμό, ο οποίος δοκιμάζεται ταυτόχρονα από τον εγχώριο δεσποτισμό και την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και, άρα, είναι αναγκασμένος να φέρει το κόστος της σύγκρουσης, χωρίς να έχει συμβάλει στο ξέσπασμά της και χωρίς να μπορεί να ορίσει τη μοίρα του.

Ως αντίδραση σε αυτόν τον αποτρόπαιο πόλεμο, ο οποίος κρατά σε συνθήκη ομηρίας τη ζωή και το μέλλον των ανθρώπων στη Μέση Ανατολή, κατεβαίνουμε στο δρόμο για να εκφράσουμε την εναντίωσή μας τόσο στην εξωτερική στρατιωτική επιθετικότητα, στη διεξαγωγή του πολέμου και τη στρατιωτικοποίηση όσο και ενάντια στην Ισλαμική Δημοκρατία, η οποία τον Ιανουάριο δολοφόνησε χιλιάδες πολίτες της στους δρόμους της χώρας. Απορρίπτουμε τόσο την κίβδηλη ρητορική της Ισλαμικής Δημοκρατίας και των υποστηρικτών της όσο και το δόλιο αφήγημα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και του Ισραήλ. Είμαστε ενάντια στον πόλεμο, και αυτό σημαίνει ότι απορρίπτουμε κάθε συστράτευση με οποιοδήποτε κράτος ή μπλοκ εξουσίας. Είμαστε ενάντια στον πόλεμο για να διατρανώσουμε την υπεράσπιση της ίδιας της ζωής, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δυνατότητας για πολιτική δράση από μεριάς των καταπιεζόμενων, που εδώ και δεκαετίες μάχονται ενάντια στην Ισλαμική Δημοκρατία για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Μιλάμε με τη σιγουριά που δηλώνει πως η απελευθέρωση δεν θα έρθει με στρατιωτικές επεμβάσεις και «πολιτική από τα πάνω», αλλά αποκλειστικά μέσα από τους συλλογικούς αγώνες ενάντια στις δομές της εξουσίας, της καταπίεσης και της υποτέλειας, μέσω μιας συλλογικής αντίστασης από τα κάτω, που είναι ανέφικτη χωρίς οργάνωση και διεθνιστική αλληλεγγύη. Με αυτό το κάλεσμα υπογραμμίζουμε πως, ακόμα και μπροστά στον πόλεμο, ο αγώνας των καταπιεζόμενων για ελευθερία, ισότητα και δικαιοσύνη ούτε αναστέλλεται ούτε μπορεί να γίνει δια αντιπροσώπων, αλλά, εντελώς αντίθετα, έχει ανάγκη από ακόμα πιο δυνατή αλληλεγγύη. Η εναντίωση στον πόλεμο αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στη ζωή, την πολιτική υποκειμενικότητα, τον αυτοκαθορισμό των ανθρώπων και την αξίωσή τους να ορίζουν οι ίδιοι τη μοίρα τους.

Ταυτόχρονα, η εναντίωση στον πόλεμο αποτελεί επιτακτική αναγκαιότητα για την αντιπαράθεση στη νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων, η οποία απαντά στις πολύ-

πλευρες κρίσεις του παρόντος με τη λογική του πολέμου, της στρατιωτικοποίησης, του αυταρχισμού και της κανονικοποίησης του θανάτου.

Όχι στην Ισλαμική Δημοκρατία

Όχι στη στρατιωτική επέμβαση

Όχι στον πόλεμο

Roud Collective

05/03/2026